

Divák a „věnovaná báseň“

Jozef Mistrík se vydává ve své knize *Hovory s recitátorem* do struktury představy diváka-posluchače: „Základní podmínkou dobré stylizace je vědět, komu se projev adresuje. Autor textu je zpolovice úspěšný již tehdy, když si umí představit svého čtenáře, když adresátem jeho textu je velmi konkrétní osoba. Tato konkrétní osoba je, samozřejmě, zástupcem a představitelem mnohých dalších činitelů. [...] Opravdová báseň je text, který má konkrétního adresáta. [...] Recitátora, vstupujícího na jeviště, si představme jako člověka, který dostal od básníka stavební materiál, kostru, síť, slova a z nich má vystavět živou, lidskou výpověď, a to v takové podobě, jak si ji představoval básník. [...] Báseň na jevišti dostane podobu autentické řeči jen tehdy, když je recitátor adresný, když **báseň** někomu **věnuje**.“ (Mistrík, 1976, s. 18–19) Mistrík uvažuje o přednášečově konkrétní představě adresáta. Podle něj může být báseň věnovaná někomu konkrétnímu z přednášečova reálného světa, i když tento adresát není momentálně přítomen v publiku. Jde o **přednášečovu práci s představou**, a diváci se tak stávají jen jakýmsi zástupcem adresáta, jemuž je přednes věnován.

Literatura

MISTRÍK, Jozef. *Hovory s recitátorem*. Překlad Vlastimil FIŠAR, 1. vyd., Praha: Supraphon, 1976. 176 s.

KOŽMÍN, Z. *Interpretace básní*. 2., přeprac. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 1997.